

per sub pari excommunicationis poena interdicimus similiter, & prohibemus, nè quis in concionibus, lectionibus, aut aliis ad populum sermonibus prædictum nostrum Decretum in causa memorati Petri Archiepiscopi, summâ quidem maturitate, & justitiâ editum, ullo tempore, vel quovis prætextu impugnare præsumat, vel eidem quomodolibet ausu temerario contraire.

Ita CLEMENS XI. Pontifex ex certa scientia, & de plenitudine potestatis statuit, ac decernit. Sed quid Anti-Pontificius Quesnellus? Furore æstuans mox calamum arripit, & librum parat non exiguum in annum proximum videlicet 1708. hoc titulo: *Diversus abusus, & nullitate du Decret de Rome. Id est, Abusus varii, & nullitates Decreti Romani dati 4. Octobris 1707. circa res Ecclesiæ Catholice in Belgii Batavici Provinciis.*

Pag. 8. Non amplius (inquit Quesnellus) illicitum est hoc tempore de Romana Curie judiciis conqueri, quando videmus illic innocentiam, & justitiam oppressam.

Pag. 11. Inter illos, quibus scæter Romana Curia, homines cupidos, & suis potius inhiantes commodis, quam Ecclesiæ juxta Evangelium, Sacros Canones, & justitiam, administrandæ studiosos, sunt illi Scriptores Censurarum, Decretorum, & Brevium.

Pag. 21. Absolutissima, & abundans Præfatus defensio est, quod Roma accusatum audire in suis noluerit Apologiis; qui error proculdubio tolerari non potest: Sed expressam contra eum in Decreto sententiam prorsus nullam reddit, atque irritam. Quandonam unquam in Ecclesiâ, aut Republica licitum fuit, post auditum in iudicio reum, quantum, imò plus quam audiri voluit (quod Sebasteno obtigit toto quo in urbe moratus est biennio) quandonam, inquam licuit post causam supremæ Autoritatis sententiâ terminatam, iudices odiosis apud plebem scriptis laceßere, & quasi plebis suffragiis velle contra Principes, & Supremi Tribunalis sententiam prævalere?

Pag. 23. Ad implendam iniquitatis mensuram necesse fuit dignissimi Præfatis Declarationem, & Responsonem iteratâ post triennium censuræ novâ maculâ aspergi; Sed nova illa sanctio, æquè violenta ac prior, in hoc verò scelestior est, quod damnet opuscula, quibus prioris Decreti in justitiâ demonstrata est: Quæ demonstratio debuisset pudore suffundere Authores in justitiâ, & eis saltèm indixisse silentium. Ita tantillus homo Quesnellus, & suæ tenuitatis conscius.

Constitutio theol. propugn. Tom. I.

Pag. 27. Poteratne Episcopus silere laceßitus publicè, tanto dedecore, tam rationis omnis inope accusatione, quâ non ipse solus, sed universus in ipso Episcoporum ordo læditur? Silentium ejus manifestâ fuisse prævaricatio. Episcopalis scilicet Dignitatis cura Quesnellum angit. Fuitne Episcopalis Ordo læsus damnatione Sergii Monothelitæ, & tot Arianorum, ac Pelagianorum Antistitum? In solo scilicet post Jansenium Sebasteno Episcopalis Ordo patitur: Sed non passus est in damnatione dogmatis Cameracensis Archiepiscopi, à quibusdam Episcopis, adeo etiam Quesnello venerandis, postulatâ, tanto plausu à Quesnello exceptâ, atque ipsi Antistiti acerbis scriptio- nibus exprobratâ. Non patitur Episcopalis Ordo in quadraginta Præfatis, quos Quesnelliani, ob Documentum Pastorale contra 101. proscriptos à CLEMENTE XI. articulos, tot insectantur contumeliis. Præterea Illustrissimos Lucionensem, & Rupellensem, aliosque tot verborum aculeis, & publicarum Denuntiationum jaculis à Quesnelli defensoribus impetitos. Sed nemo pejus de Episcopali ordine meritus est, quam Quesnellus, non solum infami epistolâ, quam pro damnato *Conscientiæ casu, Episcopum* mentiens scripsit; Sed maxime quando Episcopos plures à Summo Pontifice, à fide Ecclesiæ avellere, atque in diri secum schismatis, & hæreseos barathrum pertrahere indies molitur. Ibidem pergit Quesnellus, & censuram Pontificiam vocat *brutum fulmen*. Eâdem paginâ de Romanis Censoribus ait: Semper esse mutos in allegandis factis, seu propositionibus, quæ confusis eorum sanctionibus feriuntur; at eloquentes, & phrasibus plusquam opor- teat copiosos, quoties sibi statuunt quem- piam contumeliis proscindendum. Non prævidit tunc tam falsus vates, quam doctor erroneus solvendas importunis suis provocacionibus linguas; & proferendos plures suos hæreticos, & aliis respectivè censuris notatos articulos.

Pag. 53. Si Censores indicassent singulas, quas feriunt, Propositiones: si affixisset singulis censuras proprias, non dubito quin adhuc facilius fuisset censuras omnes in ipsos retorquendo convertere Censores; ac demonstrare, quod penes ipsos sit falsitas, contumelia, calumnia, iniustitia, scandalum, temeritas, error, & schisma: Præterea quod quicumque doctrinis, & veritatibus traditis in Sebasteni, & ei adhærentium lucubrationibus offenduntur, parum illustratum habeant intellectum. Denique, quod aures in Decreto